

[Knud Kristensen.]

de ikke fatte, hvad det hele drejede sig om. Jeg synes, det er ganske simpelt. I § 1 staar der, at „kollektive Aftaler, som paa uberettiget Maade begrænser den enkeltes frie Adgang til Erhverv eller Arbejde, kan ikke tillægges Retsvirkning ved Domstolene“. Hvad vil det da sige? Det blev sagt dengang. Nu er der gaaet nogle Aar, og det kan være, det er nyttigt at sige det igen. Det vil sige, at hvis der mellem forskellige Organisationer, det være sig Arbejderorganisationer, Arbejdsgiverorganisationer, Monopolindehavere og Karteller, træffes Aftaler, der udelukker Konkurrence — det blev ogsaa sagt i Betænkningen —, hvorved man skaber sig et Monopol, og en af de i disse Aftaler deltagende bryder ud, og de andre vil have vedkommende straffet derfor, skal Samfundsmagtens Domstole ikke staa som et Redskab, der skal hjælpe dem til at haandhæve disse uberettigede og samfundsskadelige Aftaler. Deri er der ikke tilkendegivet, at disse Aftaler er ulovlige, men dermed er der sagt, at Samfundet skal ikke hjælpe ved sin Domsmagt til at haandhæve disse Aftaler, som er skadelige for den enkelte og i mange Tilfælde ogsaa for hele Samfundet.

Men nu forstaar vi altsaa, at nu skal denne Lovbestemmelse ophæves, nu skal der være fri Bane for den Slags Aftaler, og de skal haandhæves ved Landets Domstole. Nu skal man kunne udelukke Konkurrence, nu skal man kunne baste og binde de forskellige til at holde en Aftale, selv om den er i Modstrid med Samfundets Interesser.

I Lovens § 3 er der Tale om en Forfølgelse ved Magtmidler af økonomisk Art for at tvinge de enkelte næringsdrivende til at indordne sig under de økonomisk stærke, hvad enten det er Fagorganisationer eller Arbejdsgiverforeninger eller det er Kapital-sammenslutninger med stor Magt, som boykotter de enkelte, som ikke vil lystre. Den Bestemmelse vil man nu ogsaa have ophævet, og man vil nu have en saadan Boykotning gjort lovlig i det danske Samfund. I Grundloven staar der, at vi har Foreningsfrihed her i Landet, man skal ikke kunne forhindre den enkelte i at melde sig ind i en Forening; men her staar vi over for Mod-sætningen, her staar vi over for en Lov, der

forbyder at tvinge Folk ind i en Forening, som de ikke ønsker at være Medlem af, og den vil man nu have ophævet. Nu skal ogsaa det være lovligt.

Hvad kan det føre til? Man kan blive tvunget ind i Foreninger, hvis Formaal man er Modstander af, i Foreninger, der løser Opgaver, som man anser for samfundsskadelige, og disse Foreningers Midler og Indflydelse kan bruges til at gennemføre Ting, som de, der er Medlemmer af dem, er bestemte Modstandere af. Man kan tvinges ind i politiske Foreninger, man kan tvinges ind i Fagforeninger og Arbejdsgiverforeninger, der kan anvende Foreningens Penge til politiske Formaal, som dens Medlemmer er bestemte Modstandere af, men de tvinges til at yde Bidrag dertil. Er det et frit Samfund, man gennem saadanne Foranstaltninger stiler hen imod? Jeg kan absolut ikke se det.

Og hvad angaar Boykotningen og Forfølgelsen, saa taler man meget om Retten til Arbejde, og hermed mener man i mange Tilfælde, at Samfundet har Pligt til at skaffe de enkelte Arbejde paa de Betingelser og paa de Vilkaar, som rent private Organisationer har fastsat, men samtidig gaar man hen imod at gøre det lovligt, at Folk, der ad privat Vej, ved eget Initiativ har skaffet sig Arbejde og Erhverv, af Organisationer, Karteller og hvad det nu hedder alt sammen, kan tvinges ud deraf igen. Jeg synes, man her er kommet ud i den rene Karikatur. Naar de paagældende ikke i et og alt vil rette sig efter de Bestemmelser, der finder Naade for disse stærke Magters Øjne, kan de skubbes ud i det yderste Mørke.

I Modsætning til dem, der er Modstandere af Loven, ønsker jeg at henvise til enkelte af de Domme, som er faldet, og som efter min Opfattelse er karakteristiske. Der er saaledes faldet en Dom ved Østre Landsret den 1. August 1930, og der fremgaar af Dommens Præmisser følgende om den Kvinde, som man her vil have skubbet ud og har skubbet ud af Arbejdet i den Virksomhed, hvor hun arbejdede — jeg beder om Tilladelse til at citere —:

„Medens de tiltalte ikke har noget at udsætte paa Fru Christensens almindelige Optræden og Arbejde, har de gjort gældende, at hun stillede sig vrangvilligt